

«Живѣй въ Гренделфиндската тъмна гора,
Сама посрѣдъ глуха пустия,
Въ колиба срутена, обраснала въ мѣхъ,
Едита Лебедяна Шия.

Тя шия кат' лебедна имаше, — тѣй
И бѣла, и стройна, прѣкрасна,
И въ Бозѣ почившия нашъ господарь
Я любеше пламенно, страстно.

И люби, и милва, цѣлува я той,
Но скоро разлюби, замина;
И дни и години минаха — до днесъ
Шестнайсетъ години измина.

Идете при нея... ще стигнете тамъ
Дор' слънце на западъ насочи,
Едита на потърсѣ вземете съсъ васъ:
По зорки сж женскитѣ очи.

И тука донесте вий царевий трупъ,
Та тука съ риданье и пѣнье,
Въ молитви и сълзи ще ний погребемъ
Блаженный му прахъ съсъ почтенье.»

Добраха се прѣзнощъ монаситѣ тамъ
Въ далечната глуха пустия;
На порти похлопаха: «Скоро стани,
Едито Лебедяна Шия.